

Laudatio

Latinské laudare znamená chválit, pochvala, projev díky.

Jsou lidé, kteří jsou velmi významní, zasloužili se třeba významně o rozvoj jedné oblasti nebo výzkum v jednom oboru a takové laudatio vyjde třeba na pár vět, i když se jedná o významného člověka.

Ale Věslav Michalík ovlivňoval tisíce lidí kolem sebe v mnoha velmi širokých a důležitých oblastech.

Mám životě to štěstí, že jsem obklopena spoustou opravdu velmi chytrých a výjimečných lidí, kteří ovlivňují pozitivně svět kolem nás. Ale neznám žádného druhého, jehož přesah a jehož hluboké znalosti v různých oblastech jsou tak široké. Takový byl jenom Věslav. Dokázal dávat věci do neuvěřitelných souvislostí a predikovat vývoj. Dokázal řešit problémy a mít vize. Nejen je mít, ale také vědět, jak dosáhnout, aby se vize zhmotnily a staly realitou.

Nejenom pro mě, ale pro mnoho z nás byl styčný bod. Maják. Ostrov jistoty. A není to žádná fráze. Vždy když jsme byli bezradní, tak jsme věděli, že Věšek na to bude mít názor a že buď on sám a nebo mi sami, ale díky němu, najdeme řešení.

Chtěl, abychom byli samostatní. Podporoval naše schopnosti, vědomosti, možnosti růstu. A mnozí díky němu vyrostli. Nejen kariéře, ale především osobnostně a hodnotově.

Pro mě osobně byl od roku 2010 velký vzor. Mentor. Ten nejlepší starosta široko daleko.

Když jsme si s ostatními starosty o něčem povídali, vždy to končilo větou: "A jak to dělají v Dolních Břežanech?"

Když nás opustil, psaly my stovky úplně cizích lidí, hodně i zahraničních partnerů. A vlastně hezky to vystihl jeden pan starosta malé dědinky na Moravě a napsal mi, že požádal Věška, zda by ho mohli lidé z téhle malé moravské dědiny navštívit a podívat se, jak to v Břežanech dělají a jak se mají dobře dělat veřejné stavby. A Věšek je neodmítl. Vyčlenil si čas a přijal úplně cizí lidi, jak psal pan starosta, z bezejmenné vesnice na druhém konci naší země a věnoval jim svůj drahocenný čas. Pan starosta mi popisoval, jak tohle na něj udělalo tak obrovský dojem a že na tenhle přístup svého úspěšného kolegy nikdy nezapomněl.

Jenže to byl Věslav. Chytrý, schopný, velmi vytížený, ale neuvěřitelně skromný, příjemný, s velkou mírou pokory a vždycky s dobrou náladou, z ničeho se nehroutil, vždy tu byl pro nás. Nikdo pro něj nebyl bezejmenný...

Od roku 2011 jsme spolu poprvé víc spolupracovali na řešení nedostatečných kapacit škol v prstenci kolem Prahy. A pak se postavilo a rozšířilo mnoho škol, tisíce prvňáčků se mělo kde učit. A pak 14 dní předtím než odešel to bylo jak deja vu. Ten problém se vrátil a my jsme zase seděli a řešili, jak postavíme desítky potřebných škol.

Ale už jsme se na vše dívali optikou nikoliv starostenskou, ale optikou Středočeského kraje. Jak pomůžeme obcím?

Věšek ovlivňoval věci nejenom z místní úrovně, ale i z té krajské, kde byl po roce spoluvládání od roku 2017 v opozici. I z pozice opozičního zastupitele prosadil skvělé věci, které dokonce ani ta tehdejší krajská vláda nezrušila. Protože věděla, že by to byla velká hloupost.

Věšek ovlivňoval věci i z úrovně celostátní. A vše, co se kolem něj dělo po volbách, když se měl stát ministrem průmyslu a obchodu, považuji za jednu velkou obrovskou nespravedlnost. Kdyby dnes byl v ministerské roli, bylo by to to nejlepší pro celou naši zemi.

Sedíme v budově, která, a nejen ona, vznikla díky velkému úsilí mnoho osob, mezi kterými jméno jaderného fyzika Věslava Michalíka, nechybělo.

Věda, výzkum, inovace - tyto oblasti výrazně ovlivnil, aniž by musel být ministrem čehokoliv.

Také miloval hudbu a i proto tu sedíme. Miloval vážnou hudbu a právě setkávání s vážnou hudbou v Břežanech velmi podporoval.

Taky miloval rock.

Nejvíce ale miloval svoji rodinu.

Kdybych měla jmenovat všechno, co vzniklo jeho zásluhou, byl by to kilometrový text.

A to Věslav neměl rád. Hlavně stručnost, jasnost, jít k věci.

Tu moji epickou šíří ale dával s trpělivostí sobě vlastní. A já mu byla vděčná.

Díky němu jsem hejtmankou. Jednou přijel do Mnichovic a sednul si na gauč v pracovně a řekl mi jasně a stručně: “Petro, nechtěla bys přemýšlet o tom, že bys kandidovala na hejtmanku?” Klepala jsem si na celo. A pak řekla:

“Věšku, ale jestli do toho půjdu, dám tomu všechno a Ty mě v tom nenecháš, je Ti to jasný?”
Slíbil, že nenechá.

A tak je se mnou každý den na fotce v mé kanceláři, stejně tak jako si pravidelně každý týden děláme porady s kolegy ve Věškově kanceláři. A stejně tak si všichni minimálně několikrát do týdne říkáme, co by na to asi řekl Věšek, jak by to vyřešil?

Jenom kolega Petr nás vždycky zarazí a říká: “Věšek tady není, musíme se sami zamyslet a zapnout naše mozky.”

A přesně tohle by se Věslavovi líbilo, přesně za tohle bychom byli pochváleni.

Zapojujme svoje mozky, šířme ze všech sil šířit jeho odkaz. “Vzdělání, věda, výzkum, inovace, technologie, podpora mozků, přidaná hodnota, prosperující a společensky žijící obce a šťastná země.”

Pokusme se být alespoň zčásti takoví vizionáři jako on, i když my vždycky budeme trochu přízemní. Dělejme věci klidně jinak, inovativně. Ale vždy s pokorou.

Vzhledem k tomu, že se každoročně předává cena jmenuje Pro bono mundi – neboli Pro dobro světa, poprosila bych Věškovu ženu Hanku Michalíkovou, aby převzala ocenění Pro bono mundi in memoriam pro Věslava Michalíka z rukou Ondřeje Lébra, předsedy spolku Via Musica ad beatum právě za to, co tato cena oceňuje - za šíření vzdělávání, inovativních myšlenek, vědy, výzkumu, kvalitní správy věcí veřejných - pro dobro světa.